

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

כבוד השופטת סיגלית מצא בפני

התובעת: אלינה רויט זאיד
על-ידי ב"כ עורך דין מתן לקר

נגד

הנתבעת: מדיהזון בע"מ
על-ידי ב"כ עורך דין יעקב לאור

פסק דין

1. בפניי תביעה לחיוב הנתבעת בתשלום פיצויים בגין לשון הרע שנטען כי פרסמה על התובעת.

א – הצדדים והתביעה

2. התובעת, גב' אלינה רויט זאיד, תושבת כרמיאל.

הנתבעת היא חברה המפעילה אתר חדשות מקומי במְשֶׁת (באינטרנט) בשם "כרמיאלי", העוסק בפרסום תכנים הקשורים לעיר כרמיאל (להלן: "האתר").

3. בלילה שבין ה-14 ל-15 בינואר 2020 נרצחה גב' שושנה מנשירוב ז"ל בדירה בכרמיאל.

על-פי הנטען בכתב התביעה, ביום 16.1.2020 פרסמה הנתבעת באתר כתבה אודות הרצח, לפיה התובעת היא זו שרצחה את גב' שושנה מנשירוב ז"ל, כאשר לפרסום צורפה תמונתה של התובעת (להלן: "הפרסום"). התובעת צירפה כנספח 1 לתביעתה צילומי מסך, המהווים לטענתה את הפרסום.

לטענת התובעת, עקב הפרסום קיבלה עשרות פניות מאנשים המכירים אותה ושאלו לפשר הכתבה. לכתב התביעה צורפו תצהירים התומכים בטענה (נספח 3 לכתב התביעה).

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

לטענת התובעת, פרסום הכתבה על-ידי הנתבעת והפצתה ברחבי המרשתת גרמו לה לנזקים נפשיים קשים. לתמיכה בטענה זו צירפה התובעת חוות דעת פסיכיאטר (נספח 6 לכתב התביעה).

משכך, עתרה התובעת בתביעתה לחייב את הנתבעת בתשלום פיצויים בסכום של 1,000,000 ₪ וכן מתן צו עשה המחייב את הנתבעת לפרסם דברי התנצלות באתר.

4. ביום 5.9.2021 הגישה הנתבעת כתב הגנה (לאחר שניתנה ארכה להגשתו) במסגרתו נטען, כי הפרסום הנטען על-ידי התובעת מעולם לא פורסם באתר. אמנם, פורסמה ביום 16.1.2020 כתבה באתר ובעמוד ה-Facebook של הנתבעת אודות אירוע הרצח (צורפו כנספחים 1-2 לכתב ההגנה), אולם בכתבה לא אוזכר שמה של התובעת (אלא שמה של החשודה ברצח). עוד טענה הנתבעת כי צילום המסך שצורף לכתב התביעה אינו לקוח מאתר האינטרנט של הנתבעת, אלא הנו תוצאת חיפוש במנוע החיפוש Google.

לטענת הנתבעת, מדובר במניפולציה טכנולוגית מצד התובעת, או ניצול הזדמנות שכלל אינה קשורה לנתבעת, כאשר הטעם האמתי להגשת התביעה, הוא תחקיר שעמדה הנתבעת לפרסם אודות עיסוק של התובעת בסחר בלתי חוקי בכלבים (כך לטענת הנתבעת).

5. מוסיפה וטוענת הנתבעת, כי זמן קצר לאחר שנודע דבר הרצח של גב' מנשירוב ז"ל, נפוצה ביום 15.1.2020 שמועה לפיה התובעת היא הרוצחת, שמועה שנבעה, ככל הנראה, מכך שהיה ויכוח בין התובעת לבין הנרצחת מספר ימים טרם הרצח (כפי שעלה מדברי התובעת עצמה במסגרת התכתבות WhatsApp שצורפה כנספח 4 לכתב התביעה). לטענת הנתבעת, הדבר מנתק את הקשר הסיבתי בין הפרסום הנטען לבין הנזקים הנטענים, שכן השמועה נפוצה יום לפני המועד בו נטען כי בוצע הפרסום הנטען.

הנתבעת הכחישה את הנזקים הנטענים בכתב התביעה, וטענה כי חוות הדעת הפסיכיאטרית שצורפה לכתב התביעה נשענת על מצג עובדתי שגוי שהציגה התובעת בפני הפסיכיאטר.

ב - ההליך

6. ביום 6.9.2022 התקיימה ישיבת קדם משפט, בסיומה הוריתי על השלמת ההליכים המקדמיים. כן אפשרתי לנתבעת להגיש חוות דעת רפואית מטעמה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

7. ביום 20.3.2023 הגישה הנתבעת חוות דעת מומחה מטעמה בתחום הפסיכיאטריה.

בהחלטתי מיום 20.3.2023 הוריתי לצדדים להגיש את עמדתם ביחס למינוי מומחה מטעם בית המשפט בתחום הנפשי.

8. בתאריך 19.4.2023 הוגשה הודעה מוסכמת מטעם הצדדים, במסגרתה ביקשו הם כי אאשר את ההסדר הדיוני הבא (סעיף 1.1 להודעה):

"חלף פניה למומחה מטעם בית המשפט הנכבד וכן חלף קיום דיון הוכחות ו/או הגשת תצהירי עדות ראשית, הצדדים מסכימים כי כל החומרים שגולו בין הצדדים, המענה על השאלונים נשוא ההליכים המקדמיים, וכן חוות הדעת שהוגשו בתיק (להלן: 'החומרים'), יהווה את החומרים בתיק - ותו לא. עוד מוסכם, כי לאור העובדה שלא יתקיים דיון הוכחות ו/או הגשת תצהירי עדות ראשית, התובעת לא תהא רשאית להשתמש בתצהירים שצורפו לכתב התביעה כנספח 3, והם לא יהוו ראיה בתיק ולא יכללו בגדרי החומרים.

מובהר כי החומרים כוללים גם סרטונים ותמונות שהועברו על-ידי הנתבעת שיועברו באמצעות דיסק-און-קי לבית המשפט הנכבד, וכן תמלול הסרטונים שהועברו. החומרים יוגשו בגדרי סיכומי הצדדים, כמפורט להלן, באמצעות רשימה בה יפורט כל מוצג שישמש ראיה בתיק, תוך צירופו כנספח לרשימה/כעותק פיזי לבית המשפט הנכבד ככל הנדרש בהתאם לסוג הראיה, זאת כנספחים לסיכומים. הצדדים מסכימים כי אך ורק החומרים יהוו את חומר הראיות נשוא התיק דנן, ואף צד לא רשאי להוסיף חומרים נוספים שלא הוחלפו בין הצדדים עד למועד זה. הצדדים יערכו שימוש במספור המוצגים נשוא החומרים במסגרת סיכומיהם, כמפורט להלן;"

כן הסכימו הצדדים בסעיף 1.2 להסדר הדיוני המוסכם:

"אי לכך - ולמען הסדר הטוב, הצדדים יסתמכו בסיכומיהם על החומרים כאמור בלבד וכן יפנו, ככל הנדרש, לחומרים כאמור, או יצרפו מסמכים מהחומרים לסיכומיהם. בהתאם, הצדדים יהיו רשאים לצרף רשימת מסמכים ומסמכים/סרטונים/תמלולים מתוך החומרים בלבד לסיכומים, כהגדרתם לעיל ובכפוף למוסכם בסעיף 1.1."

כמו כן הסכימו הצדדים על מועדי הגשת הסיכומים, וכן הסכימו (בסעיף 1.5 להסדר

הדיוני):

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

"הצדדים מסכימים כי מבלי להודות בדבר, ולאור העובדה כי לא ימונה מומחה מטעם בית המשפט, בית המשפט הנכבד יהא רשאי לפסוק בתיק דנן סעד אך ורק כקבוע בסעיף 7א לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: 'חוק לשון הרע') - דהיינו, פיצוי ללא הוכחת נזק."

בסעיף 1.6 הסכימו הצדדים, כי בית המשפט ייתן פסק דין מנומק, על בסיס הסיכומים והחומרים דלעיל, בטווח שבין:

"0 (אפס) נה בתוספת הוצאות לטובת הנתבעת (לשיקול בית המשפט הנכבד) ככל שבית המשפט הנכבד ידחה את התביעה דנן; או פיצוי ללא הוכחת נזק מ-0 (אפס) נה ועד לסכום מרבי שלא יעלה על סך של 100,000 נה כגבול עליון בגין פיצוי ללא הוכחת נזק בלבד, בתוספת הוצאות לטובת התובעת (לשיקול דעת בית המשפט הנכבד) – והכל בהתאם להכרעתו של בית המשפט הנכבד."

בהחלטתי מיום 19.4.2023 נתתי להסכמות הצדדים בדבר ההסדר הדיוני תוקף של החלטה שיפוטית.

ג - טענות הצדדים

9. סיכומי התובעת הוגשו ביום 17.5.2023. להלן תמצית טענות התובעת בסיכומיה:

א. הנתבעת פרסמה כתבה מרכזית באתר הבית שלה, לפיה התובעת היא שרצחה את גב' מנשירוב ז"ל, כאשר לכתבה צורפה תמונת התובעת. בעקבות כך, הגיעה הכתבה עם פרסום שמה של התובעת למנוע החיפוש Google, כך שכל מי שחיפש את שם המנוחה נחשף לפרסום, ומדובר במאות אלפי אנשים. לטענת התובעת, מדובר ב"ראיית זהב" המזכה אותה בפיצויים ללא הוכחת נזק בסך 74,000 נה. מוסיפה התובעת, שהמומחה מטעמה כתב בחוות דעתו באופן חד משמעי כי הפרסומים הם של הנתבעת.

ב. לטענת התובעת, הוכח אף ברף הפלילי כי מדובר בפרסום של הנתבעת. לטענתה, הכחשת הנתבעת לא תועיל, הואיל והפרסום בוצע תחת הדומיין של הנתבעת.

ג. מכיוון שעסקינן במספר פרסומים, שפורסמו בזדון, הרי שהתובעת זכאית לפיצוי בסך 140,000 נה, ללא הוכחת נזק.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

- ד. התובעת מציינת כי היא צירפה תצהירים של מספר עדים שראו את הפרסומים (צורפו כנספח 3 לכתב התביעה).
- ה. מדובר בפגיעה החמורה ביותר שיכולה להיות כנגד אדם. הפרסום פגע במרקם חייה של התובעת, ושום פיצוי לא יוכל לפצותה על הכאב שחוותה. התובעת מדגישה כי הטענה מועלית כמענה לטענות הנתבעת, הגם שנוכח הסכמת הצדדים אין היא צריכה להוכיח נזק.
- ו. ניסיונותיה של הנתבעת להציג את התובעת כאישה לא אמינה – הם ניסיונות סרק. התובעת סבלה מהתדרדרות במצבה הנפשי כתוצאה מהאירוע מושא התביעה, עד כדי חוסר יכולת להתפרנס.
- ז. המידע שאספה הנתבעת באמצעות חוקרים פרטיים אודות התובעת בדבר סחר בכלבים, נועד להשחיר את שמה של התובעת. לטענת התובעת, לא קיים כל איסור על מכירת כלבים.
- ח. התובעת מפנה לפסיקה בתביעות לשון הרע וטוענת, כי הפרסום בענייננו שייחס לה רצח חמור בהרבה מן הפרסומים באותם פסקי דין, דבר המצביע על כך שיש לפסוק את הפיצוי המקסימלי בטווח עליו הסכימו הצדדים.
- ט. העובדה שהתובעת בחרה לחסוך משאבי ציבור וזמן שיפוטי רב – חייבת לפעול לטובתה, ויש לאפשר לה לקבל את הסכום המרבי בטווח עליו הסכימו הצדדים, דהיינו 100,000 ₪.
- י. מוסיפה התובעת, כי תביעתה היא גם מכוח חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981, בגין פרסום תמונתה ללא הסכמה במצורף לכתבה המייחסת לה רצח, ואף עובדה זו מצדיקה את פסיקת הפיצוי בסכום המקסימלי.
- יא. התובעת עותרת לתשלום הוצאותיה הכוללות חוות דעת בתחום הסייבר וחוות דעת פסיכיאטרית שעלו לה, לטענתה, אלפי שקלים.
10. מנגד, עותרת הנתבעת בסיכומיה לדחיית התביעה, ולהלן תמצית טענותיה:

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

- א. אירוע הרצח של גב' מנשירוב ז"ל פורסם במרשתת ביום 15.1.2020, עוד לפני שהתפרסם באתר הנתבעת, שהוא מקומון. כך, לדוגמא, פורסם ביום 15.1.2020 בשעה 18:43 באתר Ynet דבר הרצח ודבר מעצרה של החשודה ברצח, גב' דינה זלוטניק.
- ב. הנתבעת פרסמה במקומון "כרמיאלי" כתבה אודות הרצח, למחרת, ביום 16.1.2020 שעה 09:23 (נספח 1 לסיכומי הנתבעת), לאחר שאתרים מוכרים במרשתת פרסמו כי החשודה ברצח שנעצרה היא גב' דינה זלוטניק, ולא התובעת. בכתבה באתר הנתבעת, וכן בעמוד ה-Facebook שלה, לא הוזכר כלל שמה של התובעת, אלא שם החשודה שנעצרה – גב' דינה זלוטניק.
- ג. התובעת לא הביאה כל הוכחה לפרסום כתבה בה פורסם שמה באתר הנתבעת, אלא רק חוות דעת, לפיה בוצע צילום מסך מן הטלפון הנייד של התובעת של תמונות ממנוע החיפוש Google, בהן מופיע השם "אלינה רות", ולא שמה של התובעת – שהוא אלינה רויט-זאיד. הפרסום ב-Google אינו בשליטת או באחריות הנתבעת. בצילום המסך שצירפה התובעת נכתב, כי התובעת ביקרה בו בתאריך 16.1.2020, אולם היא לא תיעדה את הדף באתר הנתבעת, אלא רק את התוצאות באתר Google, ואין כל תיעוד ל"כתבה המרכזית" שלטענתה פורסמה באתר הנתבעת.
- ד. חוות דעת מומחה הסייבר מטעם התובעת לא מתיימרת לקבוע ולא מנסה להוכיח שצילומי המסך הם מאתר הנתבעת, אלא רק שמדובר בצילום מסך מ-Google.
- ה. התובעת טענה שהיו עדים שראו את הפרסומים כשהיא מפנה לתצהירים שצורפו לכתב התביעה. דא עקא, בהתאם לסעיף 1.1 להסדר הדיוני, התובעת אינה רשאית להשתמש בתצהירים אלה והם אינם מהווים ראיה בתיק.
- ו. הטענה לפיה שם הדומיין של הנתבעת מופיע בתוצאות החיפוש ב-Google אינה מצביעה על כך שפורסם באתר הנתבעת, מה עוד שמדובר בטענה שבמומחיות, כאשר התובעת לא הגישה חוות דעת בעניין.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

ז. הצדדים הסכימו במסגרת הסדר הדיוני על פסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק, עד סכום של 100,000 ₪, ככל והתביעה תתקבל. משכך לא היה מקום לטענות התובעת בדבר נזקים נפשיים, מה עוד שהנתונים שעמדו בפני הפסיכיאטר מטעם התובעת - לא היו נכונים (כך לטענת הנתבעת).

ח. לשאלה 2 לשאלון מטעם הנתבעת (נספח 2 לסיכומי הנתבעת), בה התבקשה התובעת להשיב האם נכנסה לאתר הנתבעת ביום 16.1.2020 והאם ראתה כתבה אודות הרצח בה שמה אינו מוזכר, היא השיבה "לא זוכרת". כך גם היא לא זכרה מי תיעד את התמונה המופיעה בעמ' 14 לכתב התביעה. לטענת הנתבעת, הדבר מצביע באופן חד-משמעי על כך שהתובעת יודעת שהנתבעת לא פרסמה כתבה באתר בה מופיע שמה.

ט. הנתבעת מפנה לדברים שאמרה התובעת לחוקר מטעמה, לפיהם היא פנתה לפסיכולוג והמציאה שהיא סובלת מבעיות נפשיות כתוצאה מהפרסום הנטען, במטרה להוציא כספים ולקבל מרשם לתרופות (תמלול השיחה צורף כנספח 16 לסיכומי הנתבעת). מוסיפה הנתבעת, שבניגוד לטענת התובעת שהיא החלה למכור כלבים בשנת 2022, ישנו פסק דין של בית המשפט לתביעות קטנות בבית שמש לפיו היא מכרה כלב עוד בשנת 2016 (ת"ק (בי"ש) 21554-01-15 קורן נ' רויטזאיד (6.2.2016)). מכירת כלבים על-ידי התובעת תועדה כבר בשנת 2020, דבר שמצביע על חוסר מהימנותה (נספחים 17-19 לסיכומי הנתבעת).

י. לטענת הנתבעת, הגשת התביעה כשנה וחצי לאחר הפרסום הנטען אינו מקרית, שכן נערך תחקיר שהיה אמור להתפרסם באתר הנתבעת אודות סחר בלתי חוקי בכלבים בו מעורבת התובעת, כאשר התביעה נועדה ככל הנראה למנוע פרסום זה. הנתבעת צירפה העתקי פרסומים אודות מכירת כלבים (נספח 13 לסיכומי הנתבעת).

יא. הנתבעת פעלה מיד להסיר את הפרסום ב-Google, אף שאינה אחראית לו, ולכן היא אינה חבה לתובעת דבר (רע"א 4673/15 בר נוי נ' טביר (8.3.2016)).

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

יב. מוסיפה הנתבעת, שגם אם ייקבע שהיא אחראית במידה כלשהי לפרסום ב-Google, אזי, לטענתה, נוכח התנהלות התובעת וחוסר תום ליבה – אין לפסוק לזכותה פיצויים כלל.

ד - דיון והכרעה

11. בבסיס התביעה עומד הפרסום הבא (נספח 1 לכתב התביעה):

"<https://www.karmieli.co.il><כרמיאל-ה ...

כרמיאל | פורטל כרמיאלי | כרמיאל התעוררה לרצח מזעזע של בחורה כבת 32, תושבת העיר

על פי החשד, החשודה, אלינה רות בת ה-30 מכרמיאל דקרה את הנרצחת, שושנה מנשירוב ז"ל בת ה-32 גם היא מכרמיאל מספר פעמים בגופה. למקום הוזעקו כוחות ..."

לפרסום זה צורפה תמונה של הנרצחת לצד תמונתה של התובעת.

פרסום זה אינו מאתר הנתבעת, אלא תוצאת חיפוש במנוע החיפוש Google, כאשר מילות החיפוש שהוקלדו הן שם הנרצחת "שושנה מנשירוב" ז"ל.

12. הנתבעת אינה חולקת על כך שפרסום כזה התפרסם כאשר בוצע חיפוש של שם הנרצחת באתר Google, אולם לטענתה, מקור הפרסום אינו באתר שלה, כי אם תוצאה של מניפולציה טכנולוגית ו/או ניצול הזדמנות מצד התובעת.

בסעיף 11 לכתב ההגנה טענה הנתבעת, כי למרות שהפרסום לא בוצע על-ידיה, היא פנתה לאתר Google על מנת שתוסר התוצאה השגויה. עוד טענה הנתבעת כי למיטב ידיעתה במהלך יום 17.1.2020 השם "אלינה רות" (שאינו שמה המדויק של התובעת) בצירוף כתובת אתר הנתבעת לא הופיעו עוד בתוצאות החיפוש בכל הקשור לאירוע הרצח.

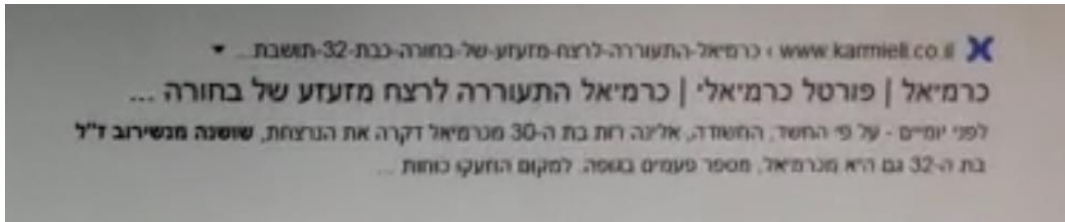
13. לסיכומיה צירפה הנתבעת כנספח 6 סרטון וידאו המתעד ביצוע חיפוש של שם הנרצחת "שושנה מנשירוב ז"ל", שבוצע ביום 17.1.2020 שעה 11:06. בסרטון ניתן לראות, כי בתוצאות החיפוש מתקבל הפרסום הבא, אולם ללא תמונת התובעת:

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

14. המחלוקת בין הצדדים אינה באשר לעצם הפרסום, שכן הנתבעת מאשרת שהפרסום בוצע באתר Google. המחלוקת עוסקת, למעשה, בשאלה: האם הנתבעת אחראית לפרסום זה?

15. סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"), העוסק בעוולה אזרחית לפי החוק, קובע:

"פרסום לשון הרע לאדם או יותר זולת הנפגע תהא עוולה אזרחית, ובכפוף להוראות חוק זה יחולו עליה הוראות הסעיפים (2) עד 15, 55, 58 עד 61 ו-63 עד 68 לפקודת הנזיקים האזרחיים, 1944."

כב' השופט י' עמית סיכם בע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך, פ"ד סה(3) 369, 503 (2012) את הליך בחינת תביעה בעוולה לפי חוק איסור לשון הרע:

"תרשים הזרימה בתביעות לשון הרע הוא כלהלן: בשלב הראשון נבחנת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת מארבע החלופות בהגדרה שבסעיף 1 לחוק, והאם מתקיים יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. רק אם התשובה חיובית עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הביטוי נהנה מאחת החסינויות המוחלטות (פרסומים מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק. אם נכנס הפרסום לד' אמות אחת החסינויות - דין התביעה להידחות. אם לא כן, אנו עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הפרסום מוגן על פי אמת המידה הקבועה בסעיף 14 לחוק על שתי רגליה - אמת בפרסום ועניין ציבורי. אם הפרסום אינו נהנה מהגנה זו, יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן בתום ליבו של המפרסם, בגדר אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף 16. היה ונתברר כי הפרסום אינו נהנה מהגנת סעיף 14 או מהגנת סעיף 15, או-אז עוברים לשלב הרביעי של הסעדים (לתיאור שונה במקצת של השלבים ראו בע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי בפסקה 7 (4.8.2008))."

16. כאמור, בשלב הראשון יש לבחון האם הפרסום מהווה לשון הרע? התשובה לכך בענייננו היא חיובית – שכן פרסום לפיו התובעת חשודה ברצח עלול להשפילה בעיני הבריות (סעיף 1(1))

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

לחוק איסור לשון הרע), וכן "לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו" (סעיף 1(2) לחוק איסור לשון הרע).

17. השלב השני הוא בחינת התקיימותו של יסוד הפרסום.

בעניין יסוד ה"פרסום" כתב א' שנהר בספרו (א' שנהר, דיני לשון הרע (1997), עמ' 79 (להלן: "שנהר")):

"ללא 'פרסום' לא תיתכן עוולה לפי סעיף 7 לחוק. 'פרסום' הוגדר על ידי המחוקק בסעיף 2 לחוק, כשהגדרה זו משתלבת בהוראת סעיף 7. מהוראות אלו עולה כי פרסום הוא כל מעשה של העברת מסר לאדם או יותר זולת הנפגע. האחריות למעשה הפרסום חלה על המפרסם אך סעיפים 11 ו-12 לחוק איסור לשון הרע וכללי האחריות הנזיקית והתאגידית מציינים גם אחרים המועדים לשאת באחריות לפרסום."

כן כתב א' שנהר, כי אין די בעצם הפרסום, אלא על התובע להוכיח כי הנתבע הוא זה שביצע את הפרסום (שם, בעמ' 93):

"מרכיב ה'פרסום' מהווה את אחד מיסודות העבירה והעוולה, וככזה מוטל נטל הוכחתו על כתפי המאשים או התובע. תובע בהליך אזרחי צריך להוכיח כי הנתבע עשה את הפרסום במידת ההוכחה הרגילה הנדרשת מתובע בהליך אזרחי ... התובע או המאשים צריכים להוכיח את כל מרכיביו של יסוד ה'פרסום'. תובע בהליך אזרחי צריך להוכיח שהפרסום נעשה על-ידי הנתבע, שהיה מיועד לאדם זולת הנפגע (בפרסום שאינו בכתב) והגיע לאדם זולת הנפגע (בפרסום שאינו בכתב), או שעשוי היה להגיע לאדם זולת הנפגע (בפרסום בכתב) ... (ההדגשה שלי – ס.מ.).

18. בענייננו, התובעת הצביעה על חיפוש שבוצע באתר Google, ולא הביאה צילום מסך או העתק כתבה שפורסמו באתר הנתבעת.

19. בכתב התביעה טענה התובעת בסעיף 7:

"ביום 16.01.2020 פורסם באתר הנתבעת כתבה על רצח שאירע בכרמיאל אותו לכאורה ביצעה התובעת - ויודגש לכבוד בית המשפט התמונה של התובעת פורסמה יחד עם שמה קבל עם ועדה."

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

כן נכתב בסעיף 9 לכתב התביעה:

"התובעת 'לכדה' ראיות חד משמעיות המראות ומוכיחות כי הנתבעת פרסמה ללא כל בדיקה כמצופה את שמה ותמונתה - עם תיאורים קשים כרוצחת! לא פחות ולא יותר וזאת באתר מקומי בעיר קטנה ככרמיאל, וכן גם במנוע החיפוש גוגל".

כן נטען בסעיף 14 לכתב התביעה:

"הנתבעת פרסמה כתבה מרכזית באתר הבית שלה, כאן יוסבר לכבוד בית המשפט כי בגלל ה'traffic' (תנועת גולשים באינטרנט) פרסומים אשר נחשפים לכמויות גדולות של גולשים, וכן אתרים שיש להם תנועה אורגנית (אורגנית-פרסום חינוכי ללא ממון) חזקה, פרסומים עם מילות מפתח מסוימות מגיעות לדפים הראשונים במנועי החיפוש הנפוצים בעולם 'גוגל', 'בינג' וכדומה - ובכך הגיעה הכתבה עם פרסום שמה של התובעת למנוע החיפוש 'גוגל' לרף הראשון שנחשף למאות אלפי אנשים".

20. במצב דברים זה היה ניתן לצפות שלכתב התביעה תצורף אותה "כתבה מרכזית" מאתר הנתבעת. הדבר אף עולה, מהוראת סעיף 23 לחוק איסור לשון הרע, הקובע כי:

"הוגש עותק של עיתון או של דבר-דפוס אחר המופץ ברבים שבו נדפסה לשון הרע, ישמש הדבר ראיה לכאורה שאכן נעשה הפרסום באותו עיתון או דבר-דפוס".

בנוסף, נראה, שבימינו יש לראות בפרסום באתר אינטרנט כפרסום של "דבר דפוס אחר המופץ ברבים". משכך היה מצופה שההעתק של אותה "כתבה מרכזית", שנטען שפורסמה באתר הנתבעת, תצורף לכתב התביעה (עיינו: ת"א (שלום ת"א) 46106/05 לנדאו נ' מעריב הוצאת מודיעין בע"מ, בעמ' 5 (11.12.2006); ח' גנאים, מ' קרמניצר, ב' שנוור, דיני לשון הרע - הדין המצוי והדין הרצוי (מהדורה שנייה, 2019), בעמ' 255-256).

זאת ועוד, בעניין זה כתב א' שנהר בספרו (שנהר, לעיל, בעמ' 421):

"כאשר פרסום לשון הרע נעשה בכתב, מהווה אותו פרסום 'מסמך מהותי' והתובע צריך לצרפו לכתב התביעה".

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

אולם, אותה "כתבה מרכזית" לה טענה התובעת, המהווה ללא ספק "מסמך מהותי" לא צורפה לכתב התביעה. כאמור, כל שצורף לכתב התביעה הוא צילום מסך של תוצאות חיפוש מהאתר Google, כאשר מילות החיפוש הן שם הנרצחת "שושנה מנשירוב" ז"ל.

21. הימנעותה זו של התובעת מלצרף את אותה כתבה שלטענתה פורסמה באתר הנתבעת, פועלת לחובתה, בהיעדר הסבר מניח את הדעת להימנעות זו, במיוחד שמדובר ב"מסמך מהותי" ובראיה שניתן היה לראות בה כמרכזית ביותר בתביעה (יסוד מרכזי בעילת התביעה).

בעניין זה אני מפנה לדבריה של כב' השופטת (בדימוס) ה' בן-עתו בע"א 548/78 אלמונית נ' פלוני, פ"ד לה(1) 736, 760 (1980)

"דרך זו שנקט אותה המחוקק מקורה בכלל הנקוט על ידי בית המשפט מימים ימימה, שמעמידים בעלי דין בחזקתו, שלא ימנע מבית המשפט ראייה, שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראיה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראיה, היתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים, וככל שהראיה יותר משמעותית, כן רשאי בית המשפט להסיק מאי הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה." (ההדגשה שלי – ס.מ.).

בנוסף אני מפנה לדברי כב' השופט (בדימוס) ס' ג'וראן בע"א 9656/05 שוורץ נ' רמנוף חברה לסחר וציווד בניה בע"מ, פסקה 26 (27.7.2008)

"לעיתים, הדרך שבה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט הינה בעלת משמעות ראייתית, באופן דומה לראיה נסיבתית, וניתן להעניק משמעות ראייתית לאי הגשת ראיה. התנהגות כגון דא, בהעדר הסבר אמין וסביר - פועלת לחובתו של הנוקט בה, שכן היא מקימה למעשה חזקה שבעובדה, הנעוצה בהיגיון ובניסיון חיים, לפיה דין ההימנעות כדין הודאה בכך שלו הובאה אותה ראיה, היא הייתה פועלת לחובת הנמנע ותומכת בגרסת היריב. בדרך זו ניתן למעשה משקל ראייתי לראיה שלא הובאה. כאשר בפי בעל דין הסבר סביר ואמין לאי העדתו של עד מטעמו או לאי הגשת ראיה מצידו, ישמיט ההסבר את הבסיס מתחת לקיומה של החזקה שנוצרה לחובתו בשל אי הבאת הראיה (ראו ע"א 55/89 קופל (נהיגה עצמית) בע"מ נ' טלקאר חברה בע"מ, פ"ד מד (4) 595 (1990))." (ההדגשה שלי – ס.מ.; עיינו גם: דברי כב' השופט א' גולדברג ז"ל בע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' סלימה מתתיהו, פ"ד מה(4), 651, 658 (1991); דברי כב' השופט (בדימוס) י' דנציגר בע"א 8385/09 המועצה

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

המקומית סאג'ור נ' סונול ישראל בע"מ, פסקה 40 (9.5.2011);
דברי כב' הנשיאה א' חיות בע"א 6435/21 ברזילי נ' עיריית
חדרה, פסקה 35 (1.8.2022).

22. בענייננו, ה"כתבה המרכזית" שנטען כי פורסמה באתר הנתבעת לא הוצגה בפני בית המשפט, לא באמצעות הדפסה של אותה כתבה, לא באמצעות צילום מסך מאתר הנתבעת של אותה כתבה, ואף לא באופן אחר.

23. אציין, כי בשאלון ששיגרה הנתבעת לתובעת (צורף במסגרת נספח 2 לסיכומי הנתבעת), התבקשה התובעת, בין היתר, להשיב לעניין הכתבה שנטען שפורסמה באתר הנתבעת: "האם צירפת את התיעוד של הדף לכתב התביעה? אם לא, מדוע לא צירפת? ככל שאין בידרך תיעוד לביקור – מדוע לא תיעדת את הביקור בדף?" (שאלה 2.1.2 לשאלון – נספח 2 לסיכומי הנתבעת). על כך השיבה התובעת: "צורף לתביעה" (התשובות מיום 8.8.2022 לשאלון צורפו גם הן במסגרת נספח 2 לסיכומי הנתבעת). אולם, כאמור, העתק הכתבה לא צורף לכתב התביעה, אלא רק תוצאות החיפוש מאתר Google.

24. זאת ועוד, בשאלה 2.2 לשאלון (נספח 2 לסיכומי הנתבעת) נשאלה התובעת: "האם נכנסת לאתר הנתבעת ביום 16.1.2022? לאחר שנכנסת, האם ראית כתבה אודות הרצח נשוא כתב התביעה, בה שמך אינו מוזכר כלל?". על כך השיבה התובעת במסגרת תשובותיה לשאלון: "לא זוכרת".

תשובה זו של התובעת, לפיה היא אינה זוכרת האם ראתה כתבה אודות הרצח באתר הנתבעת ביום 16.1.2020 בה שמה לא הוזכר – תמוהה ביותר, שעה שטענתה המרכזית בתביעה היא שפורסמה באותו תאריך כתבה באתר הנתבעת לפיה היא החשודה ברצח.

התמיהה מתגברת נוכח הכיתוב בתחתית הפרסום שצירפה התובעת, לפיו "ביקרת בדף זה בתאריך 16/01/20" (נספח 1 לכתב התביעה). דהיינו, התובעת ביקרה בכתבה אליה מוביל הפרסום שבתוצאות החיפוש ב-Google, ביום בו פורסמה הכתבה, אולם על אף חשיבות הכתבה, היא לא מצאה לנכון לצרפה.

25. נוכח תשובותיה אלה של התובעת לשאלון ששיגרה הנתבעת, ונוכח הימנעותה מלצרף את אותה "כתבה מרכזית" שנטען כי פורסמה באתר הנתבעת, כשהיא לא נתנה כל הסבר מניח את הדעת להימנעות זו, והיות ומדובר בראיה מהותית ומרכזית בתביעה – הרי שהדבר מוביל

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

למסקנה, שהתובעת לא עמדה בנטל להוכיח כי כתבה כנטען פורסמה באתר הנתבעת ביום 16.1.2020.

26. אציין, כי הנתבעת צירפה לסיכומיה את העתק הכתבה שלטענתה פורסמה בעניין הרצח באתר ביום 16.1.2020 שעה 09:23 (וכן בעמוד ה-Facebook שלה). בכתבה שצירפה הנתבעת נכתב, בין היתר (נספח 1 לסיכומי הנתבעת):

"על פי החשד, החשודה, דינה זלוטניק בת ה-30 מכרמיאל דקרה את הנרצחת, שושנה מנשירוב ז"ל, בת ה-32 גם היא מכרמיאל מספר פעמים בגופה ...

הסנגור, עו"ד עלאא עתאמנה, אשר מייצג את דינה זלוטניק, החשודה, מסר כי השתיים היו חברות ילדות.

מבדיקה ראשונית עולה כי החשודה והנרצחת שהו יחד אתמול בלילה, שתו אלכוהול ולאחר מספר שעות ניהלה החשודה שיחת וידאו מול ידיד של המנוחה, מה שלא מצא חן בעיניי המנוחה ובין השתיים התחולל ויכוח אשר החרף ..."

כלומר בכתבה זו שצירפה הנתבעת, כלל לא נזכר שמה של התובעת, ואף לא שם דומה ("אלינה רות"), אלא מוזכר בכתבה מספר פעמים שמה של החשודה ברצח, דינה זלוטניק, שבסופו של דבר אף הורשעה ברצח (תפ"ח (מחוזי חיפה) 54414-02-20 מדינת ישראל נ' זלוטניק (4.12.2022)). כן, לכתבה זו לא צורפה תמונתה של התובעת.

27. זאת ועוד, במסגרת נספח 7 לסיכומיה, צירפה הנתבעת העתק של כתבה (של הכתב ג'קי חורי) מאתר "הארץ" מיום 15.1.2020, דהיינו, יום לפני הפרסום הנטען באתר הנתבעת. בכתבה נכתב כי: "המשטרה עצרה בחשד לרצח את דינה זלוטניק, בת 30, שטענה כי פעלה מתוך הגנה עצמית. בית המשפט השלום בנצרת הורה להאריך את מעצה בשמונה ימים".

כן צורפה כתבה מאתר Ynet (של הכתב אחיה ראב"ד) גם היא מיום 15.1.2020, משעה 18:43, לפיה: "מעצרה של החשודה ברצח, חברתה דינה זלוטניק, הוארך ב-8 ימים...".

נוכח פרסום הכתבות הללו עם שם החשודה, דינה זלוטניק, ביום 15.1.2020 ונוכח הארכת מעצרה של החשודה באותה עת בשמונה ימים, הדעת נותנת שלא היה היגיון כלשהו בפרסום כתבה ביום למחרת באתר הנתבעת המייחסת דווקא לתובעת את ביצוע הרצח ולא

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

לחשודה שנעצרה באותה עת לשמונה ימים. בוודאי שאין היגיון בפרסום כתבה כאמור לצד הכתבה שפורסמה, ובה מוזכר שמה של החשודה, גב' דינה זלוטניק.

28. העתק הכתבה שצירפה הנתבעת מעלה, שבדומה ל"הארץ" ולאחר Ynet גם הנתבעת פרסמה כי דינה זלוטניק היא החשודה בביצוע הרצח ולא התובעת.

על אף שהתובעת ביקרה באתר הנתבעת ביום 16.1.2020, כעולה מהרישום מתחת לתוצאות החיפוש ב-Google שביצעה, ועל אף שטענה שכתבה זו ייחסה לה את ביצוע הרצח – לא צירפה העתק של הכתבה, על אף מרכזיותה של אותה כתבה והיותה ראייה מהותית.

29. במצב דברים זה, משלא סתרה התובעת כי הכתבה שבנספח 1 לסיכומי הנתבעת היא הכתבה שפורסמה באתר, ומשעה שטענה בתשובתה לשאלון (לשאלה 2.2 שבנספח 2 לסיכומי הנתבעת) כי היא "לא זוכרת" האם ראתה ביום 16.1.2020 כתבה באתר הנתבעת אודות הרצח בה שמה אינה מוזכר, הרי שהדבר מוביל למסקנה שהכתבה שצירפה הנתבעת כנספח 1 לסיכומיה היא אכן הכתבה שפורסמה באותו יום באתר הנתבעת.

30. כן אעיר, כי בפרסום שצורף כנספח 1 לכתב התביעה, שהוא תוצאות חיפוש מאתר Google, לא צוין שמה של התובעת כפי שהוא: "אלינה רויט זאיד", אלא צוין השם "אלינה רות".

במסגרת שאלה 2.5.13 התבקשה התובעת לציין האם היא עשתה שימוש, בין היתר, בשם "אלינה רות", שהוא השם הנזכר בפרסום מושא התביעה, ועל כך היא השיבה: "לא רלוונטי". לאחר ההחלטה מיום 3.11.2022 השלימה התובעת את תשובתה בעניין זה וכתבה: "יש לי שם אחד המוכר וידוע לכולם והינו אלינה" (התשובות הנוספות מיום 30.11.2022 צורפו גם הן במסגרת נספח 2 לסיכומי הנתבעת).

31. אכן, לא ניתן הסבר כיצד השם "אלינה רות" (שאינו שמה המדויק של התובעת), וכיצד תמונתה של התובעת, הופיעו בפרסום שצורף כנספח 1 לכתב התביעה, פרסום שהוא, כאמור, צילום מסך מהטלפון הנייד של התובעת של תוצאות חיפוש מהאתר Google (כאשר מחפשים את שם הנרצחת: "שושנה מנשירוב" ז"ל).

המומחה בתחום הסייבר והראיות הדיגיטליות מטעם התובעת, מר רן לוינסון, שחוות דעתו צורפה כנספח 7 לכתב התביעה, כתב כי צילומי המסך שצורפו לכתב התביעה כנספח 1

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

צולמו במכשיר הטלפון הנייד של התובעת ביום 16.1.2020 בין השעות 20:28 ל-20:41. אולם, הוא לא כתב שמקור הפרסום הוא באתר הנתבעת, אלא הוא כתב בעמ' 6 של חוות דעתו:

"במקרה של צילום מסך מהאפליקציה של Google יכלול שם הקובץ את המילה Google וכיו"ב.

ככל שמדובר בצילום מסך, תתווסף לשם הקובץ גם המילה Screenshot.

ככל שמדובר בצילום מסך יתווסף לשם הקובץ המועד בו צולם צילום המסך במבנה הכולל את תאריך הצילום והשעה

Screenshot_YYYYMMDD_HHmms

Y=year; M=month; D=Day; H=hours;)
(m=minutes; s=seconds

לצורך הדוגמה - משם הקובץ

Screenshot_20200116-202820_Google.jpg המצ"ב
בנספח 2 ניתן ללמוד כי צולם ביום 16.01.2020 בשעה 20:28
ו-20 שניות."

אציין, כי שמות הקבצים של הפרסומים שצירפה הנתבעת במסגרת נספח 1 כולם מסתיימים ב-"_Google.jpg" (עיינו בנספחים 2, 3, ו-5 עד 8 לחוות דעתו של מר לוינסון), וניכר שמקור כולם במנוע החיפוש Google ולא באתר הנתבעת.

32. מסקנתו של מומחה התובעת, מר לוינסון, היא כאמור, שצילומי המסך שצורפו לכתב התביעה כנספח 1 צולמו במכשיר הטלפון הנייד של התובעת ביום 16.1.2020 בין השעות 20:28 ל-20:41. אולם, מסקנתו אינה מתייחסת לכך שמקורם באתר הנתבעת, כאשר ניכר מן הנספחים לחוות דעתו, שמקור צילומי המסך שצורפו כנספח 1 לכתב התביעה הוא אתר Google.

33. על התובעת היה לצרף באופן ישיר את הכתבה שפורסמה לטענתה באתר הנתבעת, ולא קישור לכתבה מאתר Google.

לכל הפחות, היה על התובעת לצרף חוות דעת, המעידה על כך כי הפרסום ב-Google משקף בהכרח חלק מן הפרסום באתר הנתבעת. חוות דעת כאמור לא הוגשה, וחוות דעת המומחה מטעם התובעת בתחום הסייבר והראיות הדיגיטליות אינה עוסקת כלל בעניין זה.

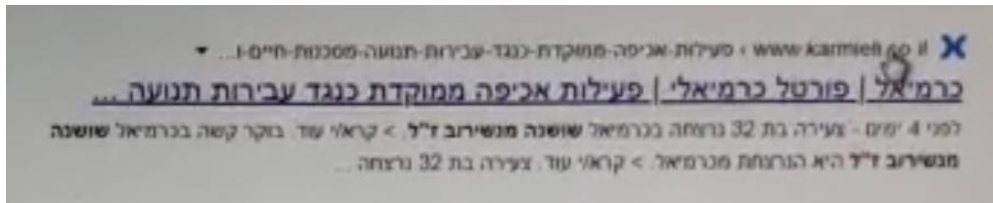
בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

34. יתרה מכך, במסגרת נספח 6 לסיכומיה צירפה הנתבעת, כאמור כבר לעיל, סרטון המתאר חיפוש שבוצע מטעם הנתבעת ביום 17.1.2020 שעה 11:06 באתר Google, בו הוקלד שם הנרצחת: "שושנה מנשירוב ז"ל".

התוצאה הראשונה בחיפוש הובאה כבר לעיל, והיא תואמת את שצורף בנספח 1 לכתב התביעה, מלבד היעדר תמונת התובעת לצד תמונת הנרצחת.

התוצאה השנייה בחיפוש זה הייתה זו:

יש לשים לב, כי בתוצאה השנייה גם נזכר דבר הרצח של כב' שושנה מנשירוב ז"ל, ונכתב כי הכתבה היא "לפני 4 ימים". כפי שניתן להיווכח בסרטון הווידאו, תוצאה זו מובילה לכתבה אודות "פעילות אכיפה ממוקדת כנגד עבירות תנועה מסכנות חיים ובריאות בכפר מגיד אל כרום" שפורסמה ביום 13.1.2020 שעה 08:25, למרות שבתוצאת החיפוש הופיע דבר הרצח של גב' מנשירוב ז"ל, שאינו מוזכר בכתבה אליה מובילה תופעת החיפוש, הגם שהוא מופיע בתוצאת החיפוש ב-Google. הדבר מתחדד נוכח העובדה, שלפי גזר הדין שפורסם בתפ"ח (מחוזי חיפה) 15-20-02-54414 מדינת ישראל נ' זלוטניק (4.12.2022) הרצח בוצע "בלילה שבין ה-14 וה-15 בינואר 2020". אולם, בתוצאת החיפוש השנייה נזכר הרצח באתר הנתבעת "לפני 4 ימים", דהיינו עוד ביום 13.1.2020, בטרם שאירע הרצח, דבר שבוודאי אינו מתקבל על הדעת.

מכאן, שתוצאת חיפוש שניה זו מהאתר Google אינה משקפת נאמנה את שנכתב באתר הנתבעת בתאריך 13.1.2020, שכן הנתבעת לא יכלה לכתוב באתרה אודות רצח שטרם בוצע.

35. לכן, מתחדד הצורך בחוות דעת שהייתה קושרת בין תוצאת החיפוש הראשונה ב-Google בה נכתב כי: "החשודה, אלינה רות בת ה-30 מכרמיאל דקרה את הנרצחת..." לבין הכתבה שפורסמה באתר הנתבעת. אולם, התובעת לא הגישה חוות דעת מעין זו, וכאמור, אף לא הגישה את העתק הכתבה עצמה, אלא רק תוצאות חיפוש מאתר Google.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

במצב דברים זה, לא עלה בידי התובעת להוכיח כי הנתבעת פרסמה את הדברים שהובאו במסגרת נספח 1 לכתב התביעה.

36. בסיכומיה הפנתה התובעת לתצהירים שצירפה לכתב התביעה (כנספח 3). כל התצהירים (מלבד האחרון שבהם) מנוסחים כולם בנוסח זהה, לפיו:

1. ביום 16.01.2020 ראיתי כתבה באתר 'פורטל כרמיאלי' בה הופיע אלינה רויט זאיד הנושאת ת.ז. ...
2. בכתבה הייתה תמונה של אלינה ובה נרשם כי כביכול אלינה רצחה את שושנה מנשירוב ז"ל.
3. הכתבה פורסמה מהכתובת [/https://www.karmieli.co.il](https://www.karmieli.co.il)

(אציין, כי בתצהיר האחרון של גב' כרמלה רויטזאיד נכתב כי "ביום 16.01.2020 שמעתי מאנשים שראו כתבה באתר ...").

אולם, לאף אחד מהתצהירים לא צורפה הכתבה שנטען כי המצהירים ראו באתר הנתבעת.

זאת ועוד, בהתאם להסדר הדיוני אליו הגיעו הצדדים: "התובעת לא תהא רשאית להשתמש בתצהירים שצורפו לכתב התביעה כנספח 3, והם לא יהוו ראיה בתיק ולא יכללו בגדרי החומרים" (סעיף 1.1 להסדר).

לפיכך, אין בתצהירים אלה כדי לשנות ממסקנתי דלעיל.

37. כן נתתי דעתי לנספח 16 לסיכומי הנתבעת, שהוא תמליל שיחה בין חוקר שהתעניין ברכישת כלב לבין התובעת. לפי הנטען השיחה התקיימה בחודש פברואר 2020. בשיחה מתארת התובעת מקרה שפרסמו עליה ב"עיתון של עכו" שהיא רצחה (עמ' 10 לתמליל, ש' 9-10) "ואז ישר הלכתי לעורך דין. הלכתי לפסיכולוג. אפילו שלא קרה לי כלום ולא דפקתי על זה חשבון. הלכתי לפסיכולוג. שיחקתי אותה הכי מסכנה שם בעולם כאילו הוצאתי מרשמים לכדורים וזה" (שם, בעמ' 11, ש' 1-3).

בשאלה 2.6 לשאלון נשאלה התובעת האם הגישה בעבר תביעה כלשהי בגין לשון הרע או פגיעה בפרטיות, ועל כך היא השיבה בתשובותיה מיום 30.11.2022: "הייתה תביעה אחת לא של לשון הרע". מכאן, שבדבריה התכוונה התובעת לתביעה שהיה בכוונתה להגיש אותה עת כנגד

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

הנתבעת. אכן, הדבר אינו מוסיף לאמינותה של התובעת, אולם נוכח הנסיבות בהן נאמרו הדברים, כשייתכן שהתובעת ביקשה לקדם את עסקת המכירה עליה שוחחה עם החוקר, איני סבורה שמדובר בראיה מכריעה.

38. עם זאת, כאמור לעיל, לא עלה בידי התובעת להוכיח כי הפרסום שצורף כנספח 1 לכתב התביעה אכן בוצע על-ידי הנתבעת, ולכן דין התביעה להידחות.

39. נתתי דעתי לטענות הנתבעת, לפיהן תביעת התובעת מהווה למעשה "תביעת השתקה" במטרה למנוע פרסום תחקיר אודות התובעת בדבר סחר בלתי חוקי בכלבים, כשבעניין זה צירפה הנתבעת תמלולי שיחות בין חוקרים מטעמה של הנתבעת לבין התובעת, העתקי פרסומים שונים, וסרטוני וידאו.

אולם, איני סבורה שעלה בידי הנתבעת להוכיח במידת ההוכחה במשפט האזרחי שאכן מדובר ב"תביעת השתקה".

ה - 1910 של דבר

40. מורם מהאמור עד כה, שאני מורה על דחיית התביעה.

41. נתתי דעתי להוצאות להן טענה הנתבעת (שפורטו בנספח 23 לסיכומיה), ואיני סבורה שהיה מקום לכלול בהן הוצאות החוקר הפרטי לשירותיו נזקקה הנתבעת, במיוחד שתאריך החשבונית (11.2.2020) קודם להגשת כתב התביעה (9.4.2021), ונוכח טענת הנתבעת כי ביצעה את התחקיר אודות הסחר בכלבים ללא קשר לתביעה.

42. בנסיבות העניין, ונוכח ההסדר הדיוני אליו הגיעו הצדדים, שייתר את שמיעת ראיות, וחסך במשאביהם של הצדדים וכן בזמן שיפוטי יקר, ומשעה שבהתאם לסעיף 1.6 להסדר הדיוני הותירו הצדדים את הוצאות המשפט לשיקול דעת בית המשפט, אני מחייבת את התובעת לשלם לנתבעת סך של 8,000 ₪ כהוצאות משפט.

43. כן אני מחייבת את התובעת לשלם לנתבעת שכר טרחת עורך דין בסכום כולל של 8,000 ₪.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 20864-04-21 אלינה רויט זאיד נ' מדיהזון בע"מ

44. סכום ההוצאות וסכום שכר הטרחה הנ"ל ישולמו בתוך 45 יום מהיום (בשים לב לתקופת החגים המתקרבת), שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה למדד וריבית כדין מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

המזכירות תשלח את פסק הדין לב"כ הצדדים ותסגור את התיק.

ניתן היום, י"ט אלול תשפ"ג, 05 ספטמבר 2023, בהעדר הצדדים.

סיגלית מצא, שופטת

